

TO !

Lipanj, 2020./br.53

List učenika Srednje škole Bol

Teta Amalija otišla u mirovinu

Projekti

***Divlji pijat* – nagrađen**

SUMMA CUM LAUDE

Maturanti

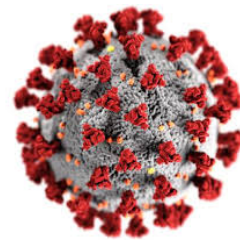
Karneval 2020.

Maske iz radionice prof. Ade

SADRŽAJ

- 2.str. Karneval
- 4.str. Školske novosti
- 5.str. U spomen
- 6.str. Pismo teta Amalije
- 8.str. Pismo iz Belgije
- 11.str. U posjet vjerskim zajednicama
- 12.str. Dan zaljubljenih
- 13.str. Slike iz doma
- 14.str. Natjecanje
- 17.str. Divlji pijat
- 20.str. Putovanje u Španjolsku
- 22.str. Na stranim jezicima
- 25.str. Irisine slike
- 26.str. Iz zadaćnica
- 29.str. Summa cum laude
- 34.str. Maturanti

**Zahvaljujemo svim profesorima
koji su pomogli da naš list ugleda
svjetlost dana po 53. put.**

Sretni ljetni praznici

Impressum

Kompjutorski prijelom i tisak

Frane Radić, 4.b
Antea Jerčić, 4.a

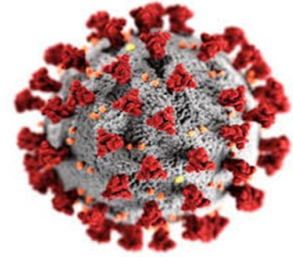
Uredništvo

Ljubica Kusanović, prof.
Ana Ursić, prof.
Josipa Mihovilović, 4.a

Suradivali na listu

Lucija Ivičić, 1.a
Iris Stančić, 2.a
Dorijan Desnica, 2.c
Adriana Obšivač, 2.c
Klara Vodanović, 2.c

Jelena Banić, 1.c
Antonia Horvat, 2.c
Marijan Čondić, 2.c
Tea Pizent, 2.c
Valentina Dražetić, 2.c
Maja Ćelić, 2.c
Mia Pivčević, 3.a
Marija Karninčić, 3.a
Antea Jerčić, 4.a
Josipa Mihovilović, 4.a
Maja Petek, 4.a
Ozana Pavlović, 4.b
Kristina Plastić, 4.b
Blanka Rajčević, 4.b
2.a

Školske novosti

Ove je školske godine započela i prva faza kurikularne reforme „Škola za život“ s ciljem razvoja kompetencija potrebnih u 21. st. Obuhvaćen je prvi razred gimnazije te općeobrazovni predmeti u prvom razredu THK.

U sklopu projekta e-škole naša škola je započela s opremanjem razreda pametnim pločama, a nastavnici su dobili i prijenosna računala. Svi naši učenici imaju tablete koje im je osigurala Općina Bol.

Naša draga teta Amalija otišla je u zasluženu mirovinu (nakon 40 godina rada u našoj školi). Želimo joj dug i sretan mirovinski staž!

Projekt u sklopu ERASMUS+ programa koji je ostvaren u drugom polugodištu je putovanje u Španjolsku u sklopu novog projekta „Be a buddy not a bully“. Naša škola je uključena u još 2 ERASMUS+ projekta u kojima sudjeluje i naša ravnateljica.

Zbog Corona virusa trebali smo odgoditi 3 putovanja koja su bila dogovorena za drugo polugodište, to su Belgija, Italija, Francuska i Njemačka.

Nadamo se da će se situacija smiriti, te da ćemo sljedeće školske godine otputovati na spomenute destinacije, te naše partnere ugostiti u našoj školi.

Ove školske godine prijavili smo se kao partneri u još 8 ERASMUS+ projekata (KA229 i KA201), te s nestrpljenjem čekamo rezultate koji će biti objavljeni ovog ljeta. Teme projekata su različite: kulturna baština, zdrava prehrana, životne vještine, emocionalno zdravlje i turizam. Nadamo se da ćemo imati prilike steći nova prijateljstva i upoznati nove kulture.

Učenici iz našeg doma bili su u posjeti našoj knjižnici. S knjižnicom (povijest, fundus, rad...) ih je upoznala ravnateljica Jadranka Nejašmić.

I ove smo godine obilježili DAN ZALJUBLJENIH – VALENTINOVO čitajući ljubavnu liriku.

Zadesila nas je i jedna tužna vijest: umrla je iznenada naša draga profesorica Slavica. Iako u trenutku smrti nije bila naša profesorica, maturanti je se sjećaju kao vrlo drage osobe...

Od 16. 03. krenuli smo sa sustavom poučavanja na daljinu (U Teams-u su otvoreni virtualni razredi) zbog korone.

U virtualnom učeničkom domu pokrenuto je natjecanje za najbolju fotografiju. Domaši su rado sudjelovali u ovom projektu.

Knjiga „Divlji pijat“ dobila je nagradu: **Wild Plate is Number 3 in the world in Category CO7 Easten Europe**. Čestitamo!

Odgodeno je i nekoliko planiranih izleta. Nije se održala ni Noć muzeja, ni Noć knjige... Nije bilo ni županijskih natjecanja... sve zbog korone... Jedino natjecanje na kojem su sudjelovali naši učenici je bilo na Korčuli... Nije bilo ni OTVORENIH VRATA naša škole...

U SPOMEN NA DRAGU KOLEGICU I PROFESORICU SLAVICU

08. ožujka u svom domu u Supetru iznenada je preminula naša bivša djelatnica Slavica Pavišić, ravnateljica Srednje škole Brač. Ta vijest nas je sve zatekla... prvo nismo povjerovali, ali vijest je, nažalost, bila istinita. Bila je draga osoba, uvijek spremna pomoći kako kolegama tako i učenicima.

Uvijek je se sjetimo vesele i nasmijane...

Kolegica Pavišić završila je studij fizike i politehnike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Splitu. Bila je vrstan profesor, zaljubljena u fiziku i tu je ljubav rado prenosila i na svoje učenike. Deset je godina radila u našoj školi. Sudjelovala je u raznim aktivnostima i projektima u svojoj struci i stekla zvanje profesora mentora, a zatim i profesora savjetnika.

4. a prisjeća se svoje bivše profesorice:

Ostali smo zatečeni tužnom viješću o smrti naše bivše profesorice Slavice. Prisjetili smo se svih lijepih trenutaka provedenih s njom, te raznih anegdota koje nam je ona često pričala.

Starije generacije je se također sjećaju, jer nije bila obična profesorica, već zanimljiva osoba koja je ostavila trag u svačijem životu. Svakim je predavanjem pokazivala svoju ljubav prema fizici, što se u konačnici i odrazilo na naše znanje i naše poimanje samog predmeta. Oni koji nisu voljeli fiziku, radovali su se njenim satovima zbog neobičnih i kreativnih predavanja.

No, nećemo je samo pamtit kao dobru profesoricu, već kao i dobru osobu koja se isticala u svojoj ljudskosti. Bila je posebna, energična, komunikativna i uz sve to, vrlo topla osoba uvijek spremna saslušati i pomoći.

Neka počiva u miru!

Teta Amalija je otišla u mirovinu

Htjeli smo za naš list napraviti intervju sa našom teta Amalijom, tajnicom i računovođom, ali korona je učinila svoje... Umjesto intervjuja evo njenog pisma!!!

Poštovani,

često kada sam išla na posao susretala bih jednu gospođu i pri pozdravljanu njen pozdrav uvijek je bio: "Zar još nisi završila školu?" Trebalo mi je 40 godina da ju završim.

Srednja škola Bol i ja povezani smo odavno, još od 1973. godine. Bila sam druga generacija opće gimnazije, tu su bili još nastavnica Ljubica, nastavnik Branko, nastavnica Vini, Margita, Seka, Mirjana, Julijana, Mare, Dinko, Pero, Neven, Žarko, Ivica i još mnogo njih. Čak i moj suprug Matko. Bila su dva razreda gimnazije, u sastavu škole bio je i učenički dom. Lijepe su to godine bile, puno smo se družili. Nastavu smo imali šest dana u tjednu i uvijek smo je imali poslije podne (ponekad bi me Ljubica čekala da se dignem iz kreveta pa da idemo u školu – naravno, učila sam u krevetu). Bili smo dobri učenici, poslušni (ponekad nestašni), poštovali smo nastavnike, a imali smo straha od roditelja, nije uzaludno rečeno "od koljevke pa do groba najljepše je đачko doba". Nakon gimnazije bila sam na višoj ekonomskoj školi u Puli dvije godine i onda se u rujnu 1979. otvorilo radno mjesto tajnika – računovođe u Srednjoj školi Bol, tada Gimnazija u Bolu. Na natječaj sam se javila i bila primljena.

Sjećam se da mi je bilo neugodno započeti raditi, jer svi nastavnici koji su radili u školi bili su moji nastavnici dok sam bila u gimnaziji, a tada su mi postali kolege. Generacija učenika koja je završavala srednje školovanje bila je godinu ili dvije mlađa od mene i često smo se družili kao prijatelji, bilo je teško biti prijatelj i znati kako se ponašati kao službena osoba.

Kolegica koja je radila prije mene otišla je u Split, ponekad bi vikendom došla i dala mi osnovne upute za rad, iskustva nisam imala... ali malo pomalo sam naučila svoj posao. Sada vam ne bi znala reći je li dobro što sam sav svoj radni vijek provela na istom radnom mjestu, ali vam mogu sigurno reći da mi nije nikada bilo dosadno. Poslovi koje sam obavljala vezani su za evidenciju i obrazovanje učenika, prijave i odjave zaposlenika, evidencije o radu, nabavu i poslovanje škole.

Svake školske godine, nove generacije učenika, novi doživljaji i dogodovštine, bilo je i godina kada smo strepili hoće li biti dovoljno učenika. Učenici su bit škole, radi njih smo i mi svi koji radimo u školi.

Sve učenike koje smo upisali u školu sam upoznala, u početku sam pamtila imena i prezimena, čitave generacije, ali s vremenom sve se to pomiješalo. Možda se sjetim imena, ali generacije ... a tek kada su u školu počeli dolaziti djeca bivših učenika? Željela sam da ti mladi ljudi imaju odgovornost prema svom pozivu, često sam ih opominjala, bila sam sretna kada bi završili srednje obrazovanje, a naročito kada se zaposle ili kada nastave uspješno obrazovanje. Jedino, jedno ne mogu da shvatim još i danas, zašto većina tih mladih ljudi kada završe srednju školu, prolaze pored bivših nastavnika ili radnika škole, a da ne pozdrave. Jesmo li ih mi slabo naučili ili je to kućni odgoj ili ...? Evo i sada ih opominjem...

A radnici škole, kolege, prijatelji što o njima napisati. U početku nas je bilo desetak stalno zaposlenih, a bilo je i nekoliko njih koji su ljeti radili u poduzeću "Zlatni rat" a zimi kod nas u školi. Moram spomenuti da je školu osnovalo poduzeće "Zlatni rat" i suradnja je bila velika (učenički dom – smještaj i prehrana, dolazak učenika koji su i onda imali stipendije, prijevoz učenika sa Brača, odrađivanje stručne prakse učenika i još dosta toga). Broj radnika se povećavao ne zato što je bilo više učenika, već je svaki predmet trebao biti stručno zastupljen, mislim da nas sada ima četrdeset. Radnici su se često mijenjali, došli bi raditi i čim bi se tražilo na kopnu takvo radno mjesto otišli bi, to je sudbina nas na otoku. Ako ne voliš otok, ili se ne oženiš /udaš onda bježiš s njega. Sve radnike sam upoznala, uvijek sam imala vremena za njih, često smo se družili na "zabavicama" preko odmora, na završnim domjencima, maturalnim zabavama i nezaboravnim izletima.

Dragi moji, mislim da će od vas malo tko provesti 40 godina na istom radnom mjestu, ja vam svima želim da volite ono što radite i da budete sretni kad radite... i "nije u šoldima sve". To bi bilo sve, ako sam ikoga uvrijedila ili ne daj Bože oštetila, molim da mi oprostite, a ja sam sve svima oprostila.

Sve vas skupa puno voli vaša Amalija!

Pismo iz Belgije

Pozdrav svima. Zovem se Veronika Jerčić i bivša sam učenica Opće gimnazije Bol. Prije nego krenem pričati o tome u kakvom mi je sjećanju ostala moja srednja škola i kakva sam iskustva imala, dozvolite da vam ukratko ispričam nešto o sebi. Rodila sam se u Pražnicama, osnovnu školu sam završila u Pučišćima i nakon toga sam se odlučila za srednju školu u Bolu na Braču. S navršenih 15 godina nisam se osjećala spremnom otići sa svog rodnog otoka i od svoje obitelji. Istu srednju školu su pohađali i moj brat i sestra, a kako su oni imali dobra iskustva i ja sam se odlučila za opću gimnaziju u Bolu.

Prije nego vam objasnim kako je sve započelo, htjela bih vam ukratko ispričati gdje živim i radim te čime se trenutno bavim. Trenutno živim u malom gradiću Leuvenu (približno 100 000 stanovnika) u Belgiji, koji je na pola sata vožnje vlakom od glavnog grada Brisela. Tu sam zaposlena na Katoličkom sveučilištu (*Katholieke Universiteit, KU*) Leuven kao student doktorskog studija gdje ujedno radim i kao asistent. U siječnju ove godine započela sam s radom na spomenutom sveučilištu, tako da se još uvijek privikavam na život i rad izvan svoje domovine. Moj doktorski studij vezan je za astronomiju te se bavim proučavanjem Sunca. Iako se možda na prvi pogled Sunce čini dosta statično i nepromjenljivo, ono je u stvari vrlo aktivno nebesko tijelo. Na njegovoj površini se stalno formiraju razne strukture čiji životni vijek često završava spektakularnim eksplozijama. Čestice koje time bivaju otpuštene u svemir i koje stižu i do nas mogu imati ozbiljne posljedice za život na Zemlji. Moj zadatak je proučavanje jedne vrste takvih struktura u nadi da ćemo jednog dana moći i predvidjeti njihovo ponašanje. Odmah vam mogu priznati da nisam nikada zamišljala da ću završiti tu gdje jesam niti sam imala nekih pretjerano velikih ambicija. Međutim, ako ste voljni probati nove stvari naučit ćete mnogo, prvo o sebi, a zatim i o svijetu oko vas i o raznim mogućnostima koje vam nudi. Na kraju vam se mogu otvoriti opcije za koje niste bili ni svjesni da postoje.

E sad, nešto o tome kako sam uopće završila u Belgiji. Krenimo od početka, od moje srednje škole. Nakon svoje osnovne škole odlučila sam ostati na otoku. Kako nisam bila sigurna što želim sa sobom i sa svojim životom odlučila sam se za opću gimnaziju. Bila sam svjesna da si time ostavljam puno otvorenih opcija za nastavak školovanja, u kojem god smjeru budem htjela. Sada se prisjećam koliko sam bila prestrašena na prvoj godini, o tome kako ću se snaći i kakve ocjene ću imati, jer su svi govorili kako opća gimnazija nije lagani izbor. Vidim sada da nije bilo potrebe za time. Riječ savjeta: uživajte u danima srednje škole. No, ja sam puno učila u srednjoj i imala sam dobre ocjene. Svoje prve radne navike za učenje sam stekla u srednjoj školi. Stekla sam jako dobre prijatelje i imala prilike učiti od nekih jako dobrih profesora. Činjenica da je opća gimnazija u Bolu mala škola je po mom mišljenju i jedna od njenih najvećih prednosti. Moji profesori i dan danas me se sjećaju i još danas moja majka mi često prenosi pozdrave od mojih bivših profesora. To je velika stvar, ne zato jer sam ja nešto posebna pa su me zapamtili, nego upravo zato jer profesori imaju priliku svakog učenika upoznati pojedinačno, zbliziti se s njime i svakome pristupiti pojedinačno. Stoga, kada me pitate u kakvom mi je sjećanju ostala moja srednja škola, unatoč puno vremena provedenom u učenju i dalje se rado sjetim tih dana.

Nakon završene opće gimnazije i s dobrim ocjenama, morala sam odlučiti gdje i kako dalje. Nažalost, ja sam jako neodlučna osoba i činjenica da sam imala dobre ocjene iz svih predmeta mi i nije pomogla u donošenju odluke. Ipak, u jednu stvar sam bila sigurna, uvijek sam radije rješavala zadatke iz matematike i fizike nego napamet učila teoriju drugih predmeta. Stoga, uz još poneki savjet svojih profesora odlučila sam se za Prirodoslovno matematički fakultet u Zagrebu. Sada, kada vidim gdje sam, jako sam zadovoljna sa svojim izborom, iako mi se te prve godine na fakultetu i nije činilo kao najbolji izbor. Iako je prednost opće gimnazije to što

Pismo iz Belgije

Moja malenkost u sredini (crna jakna, pod kišobranom) i samo neki od ljudi s kojima sam imala priliku raditi i uživati.

daje široki spektar znanja (od svega pomalo), Prirodoslovno matematički fakultet je tražio bolje poznavanje matematičkih predmeta. Činjenica da rješavanje kompliciranijih zadatak iz matematike i fizike traži drugačiji pristup razmišljanja od onog na koje sam navikla, je predstavljalo problem. Ukratko, nedostajalo mi je određeno predznanje koje je moj fakultet tražio. Nažalost, takvih stvari postanete svjesni tek kad se jednom nađete u toj situaciji. Tako je moja prva godina na fakultetu bila jako naporna, ispunjena s puno učenja. No, trud se isplatio i položila sam sve svoje ispite u predviđenom roku.

Na posljednjoj godini svog diplomskog studija donijela sam odluku koja mi je promijenila život i koja je ujedno odgovorna za to što se sada, dok ovo pišem, nalazim u Belgiji. Ponekad sitnice mogu drastično promijeniti život. Ta "sitnica" u mom slučaju, bila je odluka koja me je kopkala posljednje 2-3 godine mog studija. Silno sam željela otići na stručnu praksu koja se financira od strane Sveučilišta u Zagrebu. S tom stručnom praksom dobijete priliku usavršiti (i napokon upotrijebiti) svoje znanje stečeno tijekom studija na nekom od sveučilišta u inozemstvu. Tako sam ja završila 8 mjeseci u Austriji, u Grazu na Karl-Franz sveučilištu, proučavajući strukture na Suncu koje utječu na život na Zemlji. Tih 8 mjeseci je bilo jedno od najboljih, najzabavnijih i najproduktivnijih (do sada) razdoblja u mom životu. Kao i tijekom posljednje godine srednje škole tako i na posljednjoj godini studija u Zagrebu nisam imala pojma kakav posao želim raditi. Kao diplomirani inženjer geofizike imala sam više izbora posla za koje sam se mogla opredijeliti. Prvo sam morala donijeti odluku želim li ostati u znanosti ili raditi u industriji. Tih 8 mjeseci u Grazu mi je pokazalo koliko volim proučavati zakonitosti prirode koja nas okružuje i shvatila sam kako, bez obzira koliko sam proces učenja nekad zna biti naporan da u stvari volim učiti i istraživati nove stvari. Osim što sam tijekom boravka u Grazu shvatila što želim raditi u životu, upoznala sam toliko divnih ljudi i stekla nove prijatelje

Pismo iz Belgije

za život. Stoga, ukoliko trenutno ne znate što želite raditi u životu i kakav bi to posao trebao biti, kako bi svaki dan putovali veseli na svoje radno mjesto, nemojte previše razbijati glavu, za otkriti takve stvari treba vremena. Odvažite se probati nove stvari, bez straha, na taj način ćete upoznati sebe i shvatit što vas čini sretnim.

Za vrijeme mog boravka u Austriji imala sam priliku raditi s prijateljicom iz Zagreba. Ona je tada dovršavala svoj rad na Sveučilištu u Grazu i planirala se vratiti na radno mjesto na Geodetskom fakultetu u Zagrebu. S njom sam se dogovarala kako bih nakon završetka prakse počela raditi na Geodetskom fakultetu u Zagrebu. Bila sam jako sretna jer sam htjela ostati u Hrvatskoj nakon završetka studija budući se nisam planirala zaposliti u inozemstvu. Praksa od 8 mjeseci je jedna stvar, raditi i živjeti izvan domovine je pak skroz drugi par rukava. Međutim, kako ponuda za posao u Zagrebu nije bila potpuno sigurna imala sam plan B. Plan B je bio prijava za doktorski studij na Sveučilištu u Leuvenu. Iskreno, tada sam se prijavila tek tako, da imam nekakav plan B i dalje bolji nego nikakav. Bila sam prilično sigurna da ću ostati u Zagrebu. No, stvari nekada ispadnu drugačije nego mi očekujemo i tako je moj plan da ostanem u Zagrebu nakon studija propao i moj plan B je postao plan A. Prihvatila sam ponudu za posao u Leuvenu i sjećam se, dok se sve to odvijalo, nisam mogla vjerovati da se uskoro spremam preseliti i početi raditi u drugoj državi, daleko od doma.

Na sreću, sve je ispalo bolje nego sam zamišljala. Dok sam bila u Grazu dobila sam priliku putovati. Tako sam završila na Kraljevskom opservatoriju u Briselu mjesec dana, taman prije nego sam započela svoj doktorat u Leuvenu. Tako da sam već tada upoznala neke svoje sadašnje kolege. Iako sam bila daleko od doma činjenica da sam već imala tamo prijatelje uvelike je olakšalo moje preseljenje i boravak u inozemstvu. Još jedna sretna okolnost dok sam radila na opservatoriju u Briselu, je to što sam radila pod mentorstvom profesorice koja živi i radi u Briselu, no porijeklom je iz Čakovca. Tako da sam i tijekom boravka u Briselu imala priliku raditi i družiti se s nekim iz domovine. To uzbuđenje putovanja, upoznavanja novih ljudi, novih gradova, načina života je neprocjenjivo iskustvo. Stoga, mogu reći kako i male odluke u vašem životu na kraju mogu imati velike posljedice. Da nisam prešla preko svoga straha da se okušam u nečem novom ne bih nikad završila u Austriji, zatim u Briselu i na kraju u Leuvenu. Od svega cijenim najviše činjenicu da sam dobila priliku upoznati toliko različitih i prekrasnih ljudi koji su neizmjereno obogatili moj život. Iako većina tih ljudi živi u nekoj drugoj državi i dosta daleko od mene, s većinom održavam kontakt. I danas, kad je situacija takva da smo natjerani na izolaciju i potpuno izbjegavanje socijalnih kontakata i ne čini mi se da sam toliko izolirana.

Budućnost je jako nepredvidiva i koliko god mi planirali i imali organizirani slijed događaja koje bi htjeli ispuniti ponekad se stvari jednostavno ne dogode onako kako bi mi htjeli. Iako nam se u tom trenu možda nešto i ne čini kao dobro može rezultirati u konačnici sretnim završetkom. Kao što ste i mogli vidjeti kroz moju priču uglavnom nisam imala nikakvih planova o tome što želim ili čime se želim baviti. Iskreno, iako trenutno volim čime se bavim stvari se uvijek mogu promijeniti i toga sam svjesna. Stoga, nemam nekakvih velikih planova za budućnost, zaokupljena sam trenutnim obavezama. Ono što vam mogu savjetovati je da uvijek nastojite izabrati i slijediti ono što volite i u čemu uživajte raditi. Time sam se i ja vodila u svojim odlukama, uvijek sam se trudila izabrati ono što volim i što mi je predstavljalo izazov. Vjerujem da u konačnici s time ne možete puno pogriješiti. I priznajem, svašta se može dogoditi da vas spriječi, ali nikad nemojte dozvoliti da to bude strah. Na kraju ćete doći do onoga čemu težite.

Veronika Jerčić, bivša učenica naše škole

Posjet vjerskim zajednicama

U petak 14.02.2020. na romantičan dan rano ujutro uputili smo se autobusom u Supetar i trajektom u Split. Naime, kada smo stigli u Split dočekaao nas je ogroman pljusak pa smo bili prisiljeni otrčati do zgrade Jadrolinije i popiti kavu s nastavnicom Frančeskom Mladinić. Tek nakon sat vremena uspjeli smo se naći s nastavnicama Mateom Klanac i Ivanom Radolfi i krenuti u posjet prvoj vjerskoj zajednici.

U samom centru Splita stigli smo u islamsku zajednicu gdje smo se morali izuti kako bi mogli ući zbog toga što je cijeli prostor prekriven tepihom na kojem se vjernici mole i polažu svoje lice. Odslušali smo vrlo zanimljivo predavanje. Zatim smo otišli u židovsku zajednicu također u centru Splita gdje nas je dočekala jedna vrlo simpatična gospođa i kratko nam ispričala sve običaje Židova i kakav je njihov status u Splitu. Nakon toga smo otišli u pravoslavnu zajednicu gdje smo samo razgledavali jer su ispred zajednice bili radovi.

Napokon se vrijeme smirilo i ostalo nam je nešto malo više od pola sata do trajekta za Supetar pa smo malo prošetali Splitom, a neki su otišli nešto pojesti i popiti kavu. Unatoč pljusku i tome što smo se svi smočili uspjeli smo sve obaviti i bilo nam je vrlo zabavno.

Valentina Dražetić, 2.c

DAN ZALJUBLJENIH - VALENTINOVO

Čitajući ljubavnu liriku svjetskih i naših pjesnika, koju je odabrala naša profesorica Ljubica Kusanović, i ove smo godine proslavili Valentinovo – Dan zaljubljenih (14. 02.) i Međunarodni dan materinskog jezika (21. 02.).

Poeziju su čitali učenici 1. a i 2. a razreda uz muzičku pratnju Iva Mošića. Kako imamo učenike porijeklom iz Mađarske i Engleske, čuli smo pjesme i na tim jezicima. A za kraj smo ostavili pjesmu imenom “ Pčela medena“ Ivana Kusanovića Lulice koja govori o nesretnoj ljubavi dvoje Pražničana.

Pčela medena

Samo je jedna
Pčela medena
Samo za jednom
Mori me želja

Rad koje plačem
I suze lijem
Evo sad hoću
Sve da opišem

Opisat hoću
Sve svoje jade
Što mlađan trpim
Rad svoje drage...

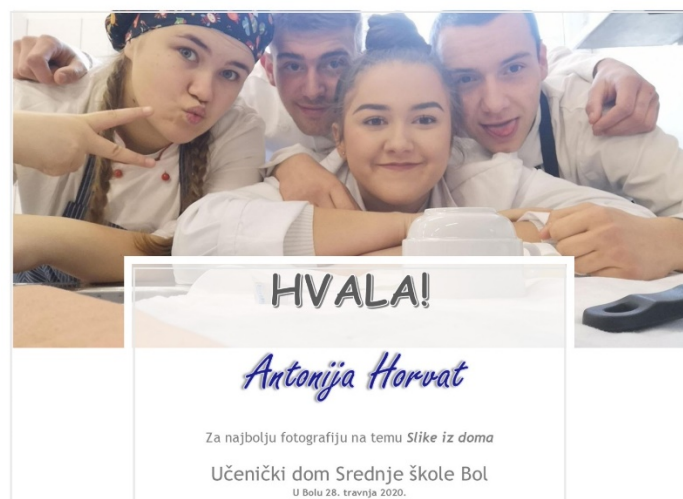
Bilo je to ugodno druženje!

2. a

Slike iz doma

Nastavili smo virtualno druženje i drugi tjedan ali sa novom temom: Slike iz doma. Temu smo vrlo brzo prihvatili jer je u nama probudila lijepa sjećanja odnosno one trenutke koje smo zabilježili tijekom boravka u domu. U međuvremenu nam je stigla obavijest da ćemo školsku godinu završiti virtualno što nas je većinu rastužilo jer se nećemo vidjeti sigurno još neko vrijeme. Upravo zato sam poslala sliku u kuharskim odijelima da se prisjetimo kako nam je bilo zabavno zajedno kuhati.

Nakon tjedan dana stigla je obavijest da su odgajatelji odabrali moju fotografiju, bila sam jako sretna. Nakon nekog vremena stigla mi je pohvalnica koju je izradila nastavnica Frančeska Mladinić. Priznajem da mi je pohvalnica u ovo vrijeme promjene i nesigurnosti uljepšalo dan, mogla bih reći i cijeli tjedan.

Antonija Horvat, 2.c

NATJECANJE IZ UGOSTITELJSKOG POSLUŽIVANJA WORLD SKILLS KORČULA 2020

World skills je natjecanje koje se održalo 01.03.2020. do 03.03.2020. na Korčuli. To je natjecanje u kojem se učenici natječu u raznim disciplinama. Iz naše škole smo se natjecali moj kolega Marijan Čondić i ja u disciplinama ugostiteljstvo i kuharstvo.

Uputili smo se rano ujutro sa Brača trajektom za Split sa profesoricom Marijanom Marić. U Splitu nas je dočekala profesorica Vesna Kovačević te smo se uputili za Korčulu. Stigli smo u poslijepodnevnim satima, smjestili se u hotel i otišli na upoznavanje i zajedničku večeru. Rano smo legli da bi ujutro bili spremni za natjecanje, ustali smo rano i krenuli. Upoznali smo se sa ostalom

ekipom i krenuli. Nije bilo lako ali smo moj kolega i ja uspjeli napraviti sve zadatke u zadanom vremenu. Nakon toga smo imali dosta slobodnog vremena za druženje sa profesoricama i odmor. Sutradan smo se spremili i krenuli nazad za Split pa na Brač

Kristina Plastić, 4.b

Marijan Čondić, četvrti s lijeve strane

Bio sam presretan kada sam saznao da me profesorica Vesna odabrala da ja idem na natjecanje na Korčulu.

Kada smo krenuli vježbati za natjecanje sve mi se činilo lagano, neke stvari su mi bile malo teže, npr. kad gosti ulaze u restoran da dami dam ruku i odvedem je do stola gosta.

Vježbali smo dosta i kroz to vježbanje sam naučio puno novih stvari, npr. kako se vino pravilno otvara, kako se pravilno toči ...

Pred polazak za Korčulu bio sam potpuno spreman, sve sam naučio i bio sam siguran da znam skoro sve i nisam imao nikakvu tremu.

Kada smo došli tamo, hotel je bio super, bio je lijepo uređen i moderan, bio sam sam u sobi, imao sam balkon s lijepim pogledom na more, veliki tv i jednu od najboljih stvari što sam zaboravio da hoteli imaju a to je da ti svako jutro spremačica spremi sobu a da je ti ni ne primijetiš.

Prvi dan smo malo obišli grad i upoznali neke od natjecatelja i profesora,

Hrana u hotelu mi se jako sviđala jer je bilo puno toga na izbor.

Na sam dan natjecanja, odmah nakon buđenja sam se obukao u uniformu za natjecanje i čekao da krenemo prema dvorani u kojoj je bilo natjecanje.

Kada smo konačno krenuli bio sam sretan jer sam se htio riješiti natjecanja da više ne mislim jesam li sve naučio i zapamtio.

Nakon što smo stigli vidio sam da su skoro svi natjecatelji stariji od mene godinu, dvije, tu sam odmah pomislio da neću daleko dogurati.

Kada je prvi dio natjecanja završio, tj. dio s restoranom, shvatio sam da bih to da nije bilo treme odradio deset puta bolje, ali šta je tu je.

Drugi dio natjecanja, tj. pravljenje koktela mi je bio lakši jer trajao kraće i kokteli su mi zanimljiviji, ali kao i u prvom

dijelu trema je odradila svoje i samo me zeznula.

Kada je sve to završilo, mislio sam da ću biti među zadnjima, ali profesorica Vesna i profesorica Marijana su mi rekle da sam odradio super s obzirom na to da sam tek drugi razred i da mi je ovo prvo natjecanje.

Na večeri taj dan su mi rekli da ću se iznenadit kada vidim rezultate, to mi je diglo nadu da nisam zadnji.

Sutradan je izišla tablica i vidio sam da sam bio 8. i bilo mi je drago jer sam znao da mogu puno bolje od onog sto sam odradio jučer.

Taj dan mi je bio super jer više nisam mislio o natjecanju i nisam imao više stres. Navečer smo se otišli malo prošetati Korčulom, otišli smo do starog grada koji je bio prekrasan.

Idući dan smo oko podne krenuli nazad za Bol.

Tad sam shvatio da mi je ovo sve bilo super iskustvo i da je važnije što sam sve novo naučio nego koji sam završio na tablici.

Htio bih pohvaliti profesoricu Vesnu Kovačević jer se ona na početku trudila više nego ja, dolazila je iz Trogira na Bol samo da meni pomogne oko natjecanja iako nije bila plaćena za te dane koje je dolazila.

Ona mi je puno pomogla i drago mi je da mi ona predaje predmet iz moje struke.

Pohvalio bih i profesoricu Marijanu Marić jer me je ohrabivala i isto mi je govorila da nema veze što nisam nešto napravio kako treba i da je bitnije iskustvo nego samo natjecanje.

Ako mi se ukaže prilika i iduće godine da idem na neko natjecanje vrlo rado bih pristao da idem.

Marijan Čondić, 2.c

Nagrada knjizi Divlji pijat

Već vam je od prije poznato da je na prestižnom natjecanju, The Gourmand World Cookbook Awards, knjiga DIVLJI PIJAT u Hrvatskoj pobijedila u dvije kategorije: C05 Mediterranean i C07 Eastern Europe te se tako kvalificirala za nadmetanje za najbolju kuharicu na svijetu 2020. s pobjednicima iz drugih zemalja u istoj kategoriji. U kategoriji C05 u konkurenciji s 18 zemalja, a u C07 sa 16. U natjecanju je sudjelovalo ukupno 225 zemalja. Na adresu Srednje škole Bol, 1. travnja je stigao mail kojeg potpisuje gospodin Edouard Cointreau u kojem stoji da se The Gourmand World Cookbook Awards pokušavaju boriti protiv depresivnog Covida 19 s dobrim vijestima za podizanje raspoloženja. Vijest koja je uslijedila je stvarno bila takva. Dakle, knjiga DIVLJI PIJAT je u spomenutom nadmetanju osvojila 3. mjesto u svijetu u kategoriji C07 Eastern Europe. Nakon ovoga knjiga ima pravo na certifikat Best in the World.

Sretni smo. Naša sreća, osim što smo veseli, najčešće se izražava feštom. Pošto je to sada nemoguće, dijelimo taj osjećaj s ljudima koji su nam dragi i bliski i zahvaljujemo se svima koji su nam bili podrška. Posebno moram istaknuti najzaslužnije za knjigu. To su: Srednja škola Bol, s ravnateljicom Sani Bodlović, kao izdavač knjige, Maja Duka, urednica i suautorica knjige, Ada Seferagić, suautorica knjige, Matea Domitrović, suradnica na knjizi, Berislava Picek, fotografkinja, Dragan Karanušić, dizajner i naši dragi učenici kao šećer na kraju.

Ada Seferagić, prof.

Tog dana, u popodnevним satima, kada me je profesorica Ada kontaktirala da smo na natjecanju za najbolju kuharicu na svijetu, u kategoriji Istočna Europa, osvojili treće mjesto s knjigom DIVLJI PIJAT prvo me obuzeo šok jer nije to mala stvar. No, prevladao je osjećaj sreće jer je to nešto u čemu sam sudjelovao, a to je rezultiralo tako velikim uspjehom na globalnoj razini. Posebno me vesele nova druženja s profesoricom Adom i ostalom ekipom koja će uslijediti kad se ova pandemijska situacija povuče. Ova nagrada će nam dati poticaj za nove akcije. Vjerujem da ćemo tada biti još bolji – „Kad se male ruke slože, sve se može!“

U organizaciji TZ Bol su se trebali održati **Dani Divljeg pijata** od 21. do 23. svibnja u Bolu. To je naravno odgođeno, pa se nadamo da ćemo u znak zahvalnosti, čim to bude moguće, moći organizirati „feštu“ za mještane Bola i sve ostale koji su nas uvijek podržavali.

Dorijan Desnica, 2. c

Najaktivniji učenici odgovaraju na pitanja vezana uz rad na knjizi?

DORIJAN DESNICA – (Osijek, Brođanci)

Jeste li prije ovog projekta znali da hrana zapravo raste svuda oko vas, samonikla po cijelom otoku?

Vidio sam u prolazu otokom da rastu razne biljke, ali nisam znao da ih ljudi na otoku koriste u svojoj svakodnevnoj prehrani. U početku nisam previše obraćao pozornosti tome, ali ušavši u projekt DIVLJI PIJAT sam se zainteresirao za to i naučio mnogo više od samog poznavanja biljaka. Naučio sam kako ih ukusno pripremiti i kako ću to znanje primijeniti u praksi kad završim školovanje i danas, sutra postanem „svoj šef“.

Koliko ti osobno vodiš računa o porijeklu i kvaliteti hrane koju jedeš, odnosno koliko često jedeš npr. neka zdrava variva, a koliko često junk food?

Pošto živim u učeničkom domu ne mogu baš kontrolirati kvalitetu i porijeklo namirnica jer hranu ne spremam ja. Ali, da sam ja taj koji brine o tome bio bih jako izbirljiv po tom pitanju,

trudio bih se da hrana bude hrvatskog porijekla i da bude što kvalitetnija te bi se, da je to npr. restoran, gosti opet vraćali kad bi okusili tu hranu. Junk food se trudim što više izbjegavati (McDonald's, KFC). Jedem je u hitnim slučajevima koji su stvarno rijetki (jednom u 2 mjeseca). Ne privlači me ta brza hrana puna masnoće. Čokoladu i slatkiše se trudim izbjegavati i jesti ih u umjerenim količinama. Zdrava variva s povrćem koja mi mama sprema obožavam, volim jesti pire od brokule, cvjetače i kukuruza. Trudim se koristiti više povrća kako bi mi tijelo bolje funkcioniralo, bilo otpornije na prehlade...

ANTONIJA HORVAT – (Zagreb)

Tko vam je pomogao u determinaciji, prepoznavanju vrsta i kako ste smišljali, otkud ste dolazili do receptata s tim namirnicama?

U većini stvari oko ovog projekta pomogla nam je profesorica Ada koja nam je objašnjavala kako pripremiti mišancu, a i većinu receptata iz kuharice DIVLJI PIJAT je smislila profesorica Ada, a i dalje ih smišlja.

Koliko ti osobno vodiš računa o porijeklu i kvaliteti hrane koju jedeš, odnosno koliko često jedeš npr. neka zdrava variva, a koliko često junk food?

Osobno nikad nisam brinula o porijeklu i kvaliteti hrane i većinu života sam jela junk food. Nikada nisam bila ljubitelj povrća, a pogotovo tog zelenog povrća. Bojala sam se probati mišancu jer sam mislila da će okus biti nekako bljutav ili gorak, no uz određene tehnološke procese i neke začine postaje odlično!

VALENTINA DRAŽETIĆ – (Slavonski Brod)

Tko vam je pomogao u determinaciji, prepoznavanju vrsta i kako ste smišljali, otkud ste dolazili do receptata s tim namirnicama?

U determinaciji, prepoznavanju vrsta nam je pomogla profesorica Ada. Ona je smislila recepte po kojima smo kuhali i pomogla nam je u pripremanju jela po tim receptima u kuharici.

Što mislite o hrani koja se turistima nudi na Bolu i može li se uz vašu kuharicu ta gastroponuda poboljšati?

Uz ovu kuharicu se gastroponuda u Bolu može poboljšati. Dosta turista želi probati tradicionalnu vrstu prehrane i takav način pripremanja jela, dakle nešto novo i drugačije i vjerujem da mnogi od njih žele probati zdrave recepte koji su predstavljani u našoj kuharici.

ADRIANA OBSIVAČ – (Čađavica)

Što mislite o hrani koja se turistima nudi na Bolu i može li se uz vašu kuharicu ta gastroponuda poboljšati?

Pa, iskreno mislim da je hrana u Bolu dosta dobra jer se tu ljudi čitav niz godina bave turizmom. Brojni hoteli i restorani se trude oko ponude. Uz našu kuharicu bi se gastroponuda poboljšala i sigurna sam da bi svi željeli probati naše recepte jer su drukčiji, originalni, zdravi i dio su tradicije, a osim toga su jeftini jer ih možemo ubrati čak i oko škole ako nemamo vremena ići dalje.

Koliko ti osobno vodiš računa o porijeklu i kvaliteti hrane koju jedeš, odnosno koliko često jedeš npr. neka zdrava variva, a koliko često junk food?

Iskreno, ja baš i ne vodim računa o porijeklu i kvaliteti hrane jer trenutno živim u učeničkom domu i naši kuhari vode računa o tome. Kad sam doma onda više jedem domaću hranu jer većinu namirnica sami proizvodimo i ne kupujemo junk food jer nemamo potrebe.

KLARA VODANOVIĆ – (Runovići)

Jeste li prije ovog projekta znali da hrana zapravo raste svuda oko vas, samonikla po cijelom otoku?

Da, znala sam da hrana raste svuda oko nas, ali nisam baš obraćala pažnju na to, nisam uopće razmišljala o tome.

Tko vam je pomogao u determinaciji, prepoznavanju vrsta i kako ste smišljali, otkud ste dolazili do recepata s tim namirnicama?

U svom tom prepoznavanju vrsta i smišljanju pomagala nam je profesorica Ada Seferagić. Ona nam je također na gastroradionicu donijela recepte po kojima smo kuhali i koje je smislila. Recepti su dosta detaljni i bilo je lako kuhati po njima. Iako smo s gastroradionicama počeli kada smo bili u prvom razredu i nismo baš imali puno prakse, sve je prošlo super.

MAJA ĆELIĆ - (Metković)

Što mislite o hrani koja se turistima nudi na Bolu i može li se uz vašu kuharicu ta gastroponuda poboljšati?

Hrana koja se nudi u Bolu u restoranima je po meni uobičajena za neke prosječne restorane, ali cijena uopće nije prosječna. Mislim da bi stavljanje nekih jela iz naše kuharice u gastroponudu Bola dosta privuklo turiste jer oni većinom putuju po svijetu s ciljem da upoznaju nove kulture i isprobaju delicije drugih naroda. Smatram da bi bolški, ali i svi ostali brački restorani trebali na meniju imati neke specijalitete kojim bi predstavili lijepe i raznolike okuse otoka Brača. To se danas traži.

Koliko ti osobno vodiš računa o porijeklu i kvaliteti hrane koju jedeš, odnosno koliko često jedeš npr. neka zdrava variva, a koliko često junk food?

Ja osobno vodim računa o porijeklu i kvaliteti hrane koju jedem jer mi je jako bitno da jedem što više zdrave hrane koja je pripravljena u što manje masnoće. To mogu ostvariti kod kuće kad sama pripremam jela, ali u učeničkom domu jedem ono što nam daju. Moram priznati da imamo dosta raznoliku prehranu i jela koja su pripravljena na različite načine i s dosta povrća. Ali, znam tu i tamo otići u neki fast food na „kolesterol party“, čisto onako da na neki način zadovoljim svoju potrebu za nečim što je „ukusno i masno“.

Ekipa Divljeg pijata

Erasmus + Erasmus + Erasmus +

NAŠE PUTOVANJE U ŠPANJOLSKU

U sklopu Erasmus+ projekta „Be a buddy, not a bully“ naše učenice (Lucija Ivičić, Antea Jerčić, Marija Karninčić, Mia Pivčević, Karla Rakela i Iris Stančić) i profesorice Rovena Trivanović i Petra Kokeza proširile su svoje horizonte još jednim putovanjem, ali ovaj put u Španjolsku. „Be a buddy, not a bully“ naziv je novog projekta u koji je uključena i naša škola zajedno s Belgijancima, Talijanima i Španjolcima, a govori o nasilju među vršnjacima.

Naše putovanje započeli smo 7. veljače 2020. godine u ranim jutarnjim satima na splitskom aerodromu. U večernjim satima stigli smo u Barcelonu. Iako umorni, ništa nas nije spriječilo da malo odemo razgledati grad. Za razgledavanje Barcelone imali smo samo jedan dan i nastojali smo ga što bolje iskoristiti. Nakon zabavnog dana u Barceloni bilo je vrijeme da se uputimo prema jugu Španjolsku. U provinciji Cordoba smjestio se mali čarobni gradić, Montoro. Došavši u Montoro, smjestili smo se kod naših ljubaznih domaćina. Prije nego što smo započeli s radom upoznali smo se na zajedničkoj nedjeljnoj večeri toga dana sa ostalim sudionicima.

Naš radni tjedan započeo je u školi gdje su nam domaćini ukratko opisali što ćemo sve raditi taj tjedan. Nakon kratke pauze, koju smo iskoristili za bolje upoznavanje naših kolega, slijedile su prezentacije o vršnjačkome nasilju. Poslije toga vratili smo se kućama te ručali. U poslijepodnevnom satima, vratili smo se u školu te započeli s keramičkom radionicom. Naš zadatak je bio da na zid ispred škole tradicionalnom tehnikom zalijepimo stare komadiće pločica te ispišemo slogan projekta. Nakon zabavnog i produktivnog popodneva, prljavi i svi pomalo umorni, svatko je krenuo k svojoj obitelji na počinak.

Naspavani i spremni za nove pobjede, drugi dan bio je rezerviran za razgledavanje grada Cordobe. Cordoba je grad s dugom i bogatom poviješću. Dobro očuvane znamenitosti omogućile su nam da vratimo vrijeme i prošetamo slavnim ulicama grada. Posjetili smo Mezqitu, današnju katedralu, a nekadašnju džamiju, utvrdu Callahorru te Plazzu del Porto. Uz to posjetili smo i prekrasne Jadies del Alcazar (botaničke vrtove). Sa sigurnošću možemo reći da je svatko bio oduševljen ljepotom vrtova. Nakon razgledanoga grada i slobodnog vremena, vratili smo se u Montoro.

Srijeda je bio dan rezerviran za druženje, učenje, ali ponajprije za pisanje himne projekta. Podijeljeni u šest internacionalnih skupina, krenuli smo na posao. Svaka grupa trebala je osmisliti svoju vlastitu rap pjesmu na zadanu melodiju te je poslije izvesti pred ostalim učenicima. Rap pjesma grupe pod rednim brojem pet, u kojoj je bila i naša učenica Mia, proglašena je himnom projekta. Poslijepodnevni sati bili su rezervirani za druženje sa novostečenim prijateljima.

Većina naših domaćina složila se oko činjenice da je Sevilla zasigurno jedan od ljepših gradova Španjolske, a da je to uistinu tako mogli smo se i sami uvjeriti. U početku smo bili pomalo skeptični jer je tijekom našeg razgledavanja grada počelo kišiti. Na svu sreću kiša je brzo prestala te se iza oblaka pojavilo sunce koje nam je omogućilo da uistinu doživimo grad u drugom svjetlu. Nakon razgledavanja prekrasne Seville uslijedio je lov na blago. Nakon uspješnog lova na blago bilo je vrijeme da se vratimo u Montoro.

Sve što je lijepo kratko traje. Petak je bio naš zadnji radni dan. Posljednji zadatak bio je „escape room“. Glavni cilj zadatka bio je pronaći lijek za novi virus koji je poharao cijeli svijet. Rješavajući logičke probleme zajedno smo pronašli lijek. Najvažnija stvar koju smo naučili iz ovoga zadatka bila je ta da nikada ne smijemo paničariti bez obzira u kojoj situaciji se nalazili te da ćemo zajedničkim snagama sve uspjeti riješiti. Nakon uspješnog obavljenog

zadatka došlo je vrijeme da se oprostimo s našim prijateljima te da se vratimo svojim domovima.

Na kraju krajeva ovo putovanje, kao i svako drugo na kojem smo do sada bili, jedno je nezaboravno i prelijepo iskustvo koje ćemo uvijek pamtili!

Mia Pivčević i Marija Karninčić, 3. a

The best way to live life

The ultimate purpose of each individual is to live life to the best of his ability. However, the majority of the population finds it hard to even accommodate their lifestyle to the circumstances of their current situation. According to the World Health Organization, one person commits suicide every 40 seconds. To prevent such a tragic outcome, there is a triple S imperative on how to live life best: living sensibly, singularly and sustainably is the way to go.

Living life sensibly may be the most important S of the three. By coming from a rational place in life, you should be able to find meaning in every situation, varying from greatest happiness to worst suffering. Once you are capable of finding meaning, you are safe from falling into despair. Sensibility provides us with power to motivate ourselves to keep on going.

It is only logical to live singularly. Walking your own walk through life without overly focusing on other people's opinion is the key. Reliance on others results in the lack of independence, while comparison to others often diminishes personal progress. Singularity provides us with ability to live our lives in accordance with who we really are- individuals helping in the creation of the whole.

Living sustainably is last but not least by any means. In order to be a contributing member of a society, our task is to live in sync with nature as much as we can. Self-awareness in terms of environment builds our character and upgrades us as individuals. Practising sustainability is a must if we want to make the best out of our life.

The ideal way of living is not a utopian idea. The guidelines are right there, offered for us to use. Having a reasonable and a steady attitude, while being true to yourself and also mindful about the size of your impact on environment is a recipe for inner success. Everyone who struggles with finding real meaning to their life, should reconsider these theses.

Josipa Mihovilović 4.a

Iris Stančić, 2.a

KALTER WIND

Zutaten für den „Kalten Wind“ (Schnitten):

Für die Baiserschicht:

10 Eiweiß
Prise Salz
250 g Puderzucker
1 EL Essig

Für die Creme:

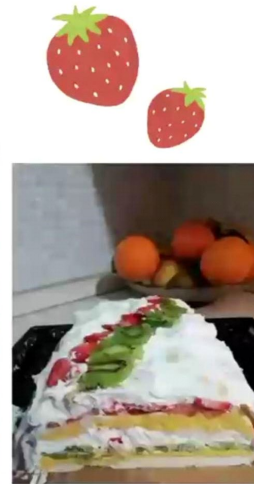
10 Eigelbe
60 g Zucker
40 g Speisestärke
1 TL Vanillepulver oder 2 Pkg Vanillezucker
150 g Butter auf Zimmertemp.
300 ml Milch

Für die Schlagcreme:

500 ml Schlagobers/Sahne
2 Pkg Sahnesteif

Fruchtfüllung:

1-2 Bananen
2-3 Kiwis
7-10 Erdbeeren

Zubereitung Schnitten:

Bereitet zunächst den Pudding für die Creme vor. Rührt die Eigelbe mit dem Zucker und Vanillepulver schaumig (hellgelb). Rührt schließlich die Stärke und 5-7 EL von den 300 ml Milch ein. Die restliche Milch kocht ihr auf. Gebt die Eigelbmasse mithilfe eines Schneebesens und unter ständigem Rühren in die kochende Milch. Wenn sich am Boden des Topfes dicke Klumpen bilden, nehmt den Topf vom Herd und rührt kräftig weiter bis eine feste Puddingmasse entsteht. Diese gebt ihr in einen Teller, streicht sie glatt, bedeckt sie mit Frischhaltefolie und lasst sie gut auskühlen. Heizt den Backofen auf 150°C Ober-/Unterhitze vor. Nehmt das Eiweiß direkt aus dem Kühlschrank, da es sich so leichter zu Schnee verfestigt. Rührt das Eiweiß mit einer Prise Salz zu steifem Schnee. Fügt unter Rühren den Puderzucker und am Ende auch den Essig hinzu. Befettet ein großes Backofenblech (ca. 38x46 cm) und belegt es mit Backpapier (ich habe 1,5 Blätter verwendet, um es sorgfältig auszulegen). Auf dem Backpapier verteilt ihr die Baisermasse und backt sie bei 150°C ca. 50 min. In dieser Zeit keinesfalls den Backofen öffnen und auch keine Umluft verwenden. Während das Baiser im Ofen ist, schneidet das Obst in dünne Scheiben. Die fertige Baiserschicht lasst ihr erstmal für ein paar Minuten im Ofen (leicht geöffnet) und gebt sie dann auf ein sauberes Stück Backpapier. Lasst sie 10 min auskühlen und zieht dann das verwendete Backpapier ab. Teilt das Rechteck in drei 10 cm lange Bahnen ein (von der kurzen Seite aus schneidend). Falls ihr sie nicht gleich verwendet, deckt sie mit einem feuchten Tuch ab. Wenn die Schicht fertig und der Pudding ausgekühlt ist (es ist sehr wichtig, dass er komplett kühl ist), rührt die zimmerwarme Butter cremig und gebt löffelweise den Pudding zur Butter dazu. Rührt bis der ganze Pudding aufgebraucht und eine kompakte, cremige Masse entstanden ist. Schlagen das Schlagobers steif, dabei das Sahnesteif einrieseln lassen. Teilt sowohl die Pudding- als auch die Sahnecreme grob in drei Teile auf. Auf einen Servierteller gebt ihr die erste Baiserbahn. Die Reihenfolge sieht folgendermaßen aus: 1. Schicht: Baiserbahn-Puddingcreme-Sahnecreme-Obst 2. Schicht: Baiserbahn-Puddingcreme-Sahnecreme-Obst 3. Schicht: Baiserbahn-Puddingcreme-Sahnecreme-Obst. Dekoriert die Schnitten nach Wunsch, z.B. auch mit Mandelblättchen oder Pistazien und serviert sie gut gekühlt.

Ozana Pavlović, 4.b

Viaggiare

Il viaggio ideale sarebbe senza preoccupazioni dalla scuola, dal lavoro e senza i miei genitori. Solo io e la mia amica. Vorrei vivere tutta la vita così. Ma non è possibile. Posso solo sognare il mio viaggio ideale ma forse il sogno diverrà realtà un giorno. Le vacanze sono un lusso di questi tempi. Dovrò fare del mio meglio, finire la scuola e trovare un lavoro, dopo forse andare su un'isola bellissima per rilassarmi. Ora che sono giovane preferisco vivere attivamente e giocare a pallavolo tra gli

ulivi.

Blanka Rajčević, 4.b

La mia vacanza ideale sarebbe un viaggio in Italia. L'Italia è il mio paese preferito da visitare. Conoscerei la cultura italiana e il loro modo di vivere. Godrei il paesaggio colorato e vorrei nuotare nel suo mare cristallino. Vorrei scalare le sue montagne e godere i suoi panorami. Viaggerei con i miei amici. Visitando questi luoghi raccoglierei molti ricordi e conoscenze di molte persone. Mangerei il cibo locale, comprerei i prodotti nei mercati locali ed imparerei l'italiano. Sarei allegra e spensierata. Questo viaggio sarebbe sicuramente il più bello della mia vita.

Antea Jerčić, 4.a

Penso che tutti dovrebbero viaggiare e conoscere la storia della Terra ed anche incontrare culture diverse e molte nuove persone. Durante ogni viaggio, conosciamo anche noi stessi, cambiamo ed impariamo dagli altri. Non possiamo cambiare se rimaniamo in un posto, l'unico modo per

cambiare è conoscere il mondo ed il bello che ci circonda.

Maja Petek, 4.a

Evo i nekoliko Irisinih slika!

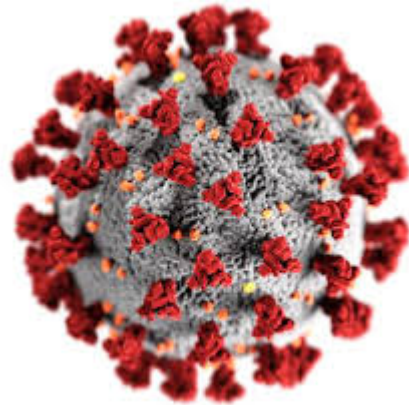

Iris Stančić, 2.a

Iz školske zadaćnice Iz školske zadaćnice Iz školske zadaćnice

AH, TA KORONA...

Ah, ta korona... Rečenica koja nam u danu jedno stotinjak puta prođe kroz glavu. Na svakoga je na neki način utjecala. Nekima prijateljica, nekima baš i ne, no u svakom slučaju, imala je svoje pozitivne i negativne učinke. Moji su vršnjaci podijeljenih mišljenja o sveukupnoj situaciji, ali meni je osobno donijela puno dobrih stvari. Moji se dani, koliko god dugi bili, čine poprilično kratkima. Kao da nikako ne stižem obaviti sve što sam naumila. Online škola me tu i tamo „uguši“ i koliko god se trudila biti produktivna ne uspijeva mi uvijek. Koliko god rano ustala kao da mi nedostaje vremena. Sve ovo slobodno vrijeme koje imam stvara mi pritisak. Nikad ga nisam ovoliko imala i sad od silnih stvari koje želim napraviti ne stignem ni one osnovne obaviti. Bi li trebala biti što marljivija, ili bih se trebala odmarati, uživati... vječno sam u dilemi. Jedino sam sigurna da ovu priliku neću ponovno imati. Uvijek sam bila dijete pretrpano aktivnostima, tako da mi karantena nije teško pala. Pogotovo zato što imamo sreću živjeti na otoku gdje nismo izloženi tolikoj opasnosti, imamo priliku prošetati, udahnuti svjež zrak, uživati u moru, prirodi i potpunom bogatstvu oko nas. Ja sam nažalost jedna od onih koja te blagodati često olako zamjeni za udobnost kreveta i zamračene prostorije. Koliko god volim sport i boravak u prirodi, teško odolim malom sigurnom kutku svoje sobice. No, moram priznati da sam svoje dane poprilično dobro iskoristila. S veseljem sam dočekala zatvaranje škola. Premda ništa ne može zamijeniti osjećaj u učionici i razgovor s profesorom i kolegama „licem u lice“, nisam imala ništa protiv na kratko nestati iz civilizacije. Pri završetku osnovne škole, nisam više pronalazila veselje u svom intelektu. Prije je učenje bilo nešto što mi je pružalo radost, naravno, ne pisanje domaćih radova, ispiti i ispitivanja, nego općenito neko novo saznanje ili uspjeh. Krenuvši u srednju školu prestala sam se truditi i svaki odlazak u školu predstavljao mi je muku i teret. S početkom online nastave, shvatila sam koliko mogu postići uz samo malo truda i predanosti. Sad se opet posvećujem nekim meni važnim zanimanjima, nevezanim za školu. No, koliko god se trudila, imam osjećaj da se dosta profesora suzdržava od pohvala jer su me na početku školske godine doživjeli kao učenika s puno potencijala, kojemu ide na satu, ali zakaže kada treba kod kuće zagrijati stolicu. Šteta je očito počinjena i ne mogu je ispraviti, ali ne mogu reći da nisam dala sve od sebe za vrijeme ove nastave. Korona je u meni opet probudila onu curu sa sto i jednom zanimacijom. Tako da se nadam da je svatko za vrijeme ove izolacije imao vremena razbistriti misli, i shvatiti neke stvari. Korona nam je poslana da shvatimo važnost ljudi oko nas. Podcjenjivali smo profesore i sad shvaćamo koliko su nam potrebni, nismo shvaćali ni važnost medicinskog osoblja i svih drugih radnika koji pomažu u ovoj borbi. Zaboravili smo koliko su naši stari i bolesni nemoćni pa nam ih je korona uzela. Uništavali smo prirodu. Sada smo zatvoreni, što njoj očito godi i pomaže. Korona je došla da nas natjera da promislimo o tome koliko smo nekada nepromišljeni i nezahvalni te se nadam da ćemo iz svega ovoga izaći pametniji.

Lucija Ivičić, 1.a

Iz školske zadaćnice Iz školske zadaćnice Iz školske zadaćnice

SITUACIJA SA KORONOM

Dana 13. 03. na nastavi smo komentirali aktualnu temu, a to si bila ti (korona virus). Znatizeljno smo profesore ispitivali znaju li išta više od nas o tebi, a nije nam bilo ni jasno kako će škola na daljinu funkcionirati. Već smo razmišljali o odmaranju kod kuće što na žalost, odnosno na sreću, nije slučaj jer nam je škola primarna zanimacija i doma. Na žalost je zbog toga što ne možemo van, a na sreću što smo zaokupljeni školom kako ne bismo izlazili van te se zarazili tobom.

Znam da ti nisi ništa kriva, ti si samo organizam kao i ostali tvoji rođaci koji traže svoj dom, krivi smo mi ljudi što se nemarno i neozbiljno ponašamo prema ovom velikom domu (Zemlji) koja nam pruža toliko dobra, a mi ne znamo to cijeniti, previše smo životinjskih vrsta istrijebili do izumiranja. Gledamo samo na profit... to se pokazalo točno jer su se mnogi ljudi na tebi - korono obogatili i bogate se prodavajući sredstva sa kojima ćemo se obraniti od tebe. Izgubili smo zdravlje tijela, sve su više prisutne alergije kod ljudi, zbog nepravilne prehrane,

brzog načina života, ne tjelovježbe i onda nam ti još dođeš i onda neki umru misleći da je to zbog tebe, a ne gledaju da si ti trenutno samo jedan od čimbenika koji odvodi neke u smrt. Isprva nisam vjerovao da će se dogoditi online nastava, no pred kraj nastave 13. 03. saznalo se da ćemo dva tjedna biti doma, te da ćemo imati online nastavu, neki su krenuli u plač jer se rastajemo, neki u radost jer su mislili da ćemo se doma odmarati. No, kao što rekoh, to i nije tako već se jako puno radi, piše, uči. Sve mi se činilo nestvarno jer su mnogi koji žive u učeničkom domu otišli sa nastave pakirati

kofere kako bi mogli što prije stići svojim domovima.

To se sve dogodilo na petak 13. Nisam nikad mislio da je to nesretan dan kako mnogi govore i smišljaju šale na račun toga, ali malo me je jeza prošla kad sam shvatio da se to sve dogodilo na taj dan. I nastade tišina... ja sam zaglavio na otoku Braču jer nisam htio otići doma da ne bih po putu negdje tebe korono pokupio. U ovih mjesec dana kako sam na otoku „sam“, postao sam svjestan što znači biti na otoku. Sve se umirilo, priroda se počela buditi, manje je zagađivanja korono, tužno je što si nam ti trebala kako bismo naš dom i boravak vani počeli cijeniti. Moje mišljenje o tebi korono je da si ti ista kao i ostale prolazne viroze o kojoj se diže previše „prašine“, smatram da si ti samo izgovor, figura za neke velike igrače koji planiraju novi svjetski poredak. Vjerujem da ćeš i ti proći kao i sve ostalo što nas je zadesilo, ali ne i opametilo.

Nadam se da nam ti više nikada nećeš biti tema profesoričinih zadaća, te da ćemo mi ljudi naučiti nešto iz ove situacije.

Dorijan Desnica, 2. c

Iz školske zadaćnice Iz školske zadaćnice Iz školske zadaćnice

MOJE PISMO KORONI

Draga korono,

ljudi o tebi izmišljaju razne teorije, neki kažu da si laž (Kinezi), a neki pak da si ti kazna prirode. Ali to sad nije bitno, ono što sam ja tebi htjela reći je jedno veliko hvala! Pitaš se zašto, zato jer si promijenila većinu ljudi. Npr. Kinezi šalju svim zemljama prijateljske informacije kako te se što prije riješiti, Arapi pomažu kršćanima, a Srbi plješču za Zagrepčane. Možda ti nisi toga svjesna, ali takve stvari su prije bile nemoguće. Istjerala si ljude iz kafića, čak većinu i s posla i natjerala si ih da budu doma i posvete se svojoj obitelji. Nitko ne može vjerovati da si nam svima promijenila živote. Naša vlada je unijela rigorozne mjere samo da bi te se što prije riješili. U dućan može ući samo po jedan, iz svojeg grada možemo izaći samo sa propusnicom, djecu si osudila na online nastavu... Ali jednim dijelom sve je ovo naša krivica. Prošle godine, vatrene oluje koje su spaljivale pluća Zemlje, nisu samo nas zaustavljale i dale nam pauzu, ni tajfuni u Africi, Kini i Japanu, ni vruća klima u Japanu i Indiji. Nismo slušali, tada smo trebali stati i shvatiti da ne možemo živjeti bez prirode te da ju trebamo prestati uništavati i napokon se početi brinuti o njoj. No, sada kada si ti donijela vatrene oluje i vrućicu u naša tijela i kada si donijela paljenje, bol i poplavu u naša pluća mi ne izlazimo iz kuća jer ne smijemo i sada se priroda napokon oporavlja. Također se oporavlja i atmosfera više ne rade većina onih masovnih tvornica, više se ne vozimo toliko autima...

Srdačan pozdrav

P.S. Nadamo se da ćeš što prije otići na doživotno bolovanje.

Tea Pizent, 2.c

Jelena Banić. 1.c

SUMMA CUM LAUDE

Nagrada Ravnateljice SUMMA CUM LAUDE dodjeljuje se učeniku završnog razreda za naročit uspjeh u učenju, primjereno vladanje i uspješno predstavljanje naše škole u zemlji i inozemstvu. Učenika za ovu nagradu predlaže Nastavničko vijeće škole.

Ove godine nagradu SUMMA CUM LAUDE dobijaju dvije učenice:

Antea Jerčić

i Josipa Mihovilović

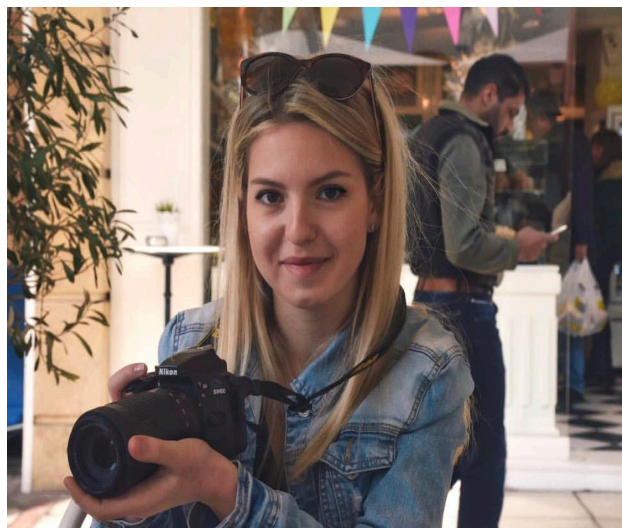
Čestitamo!!!

MATURANTI 2019./2020.

OPĆA GIMNAZIJA

Ankica Okić, prof.

Antea Jerčić

Ana Kusanović

Pia Marić

Tina Marić

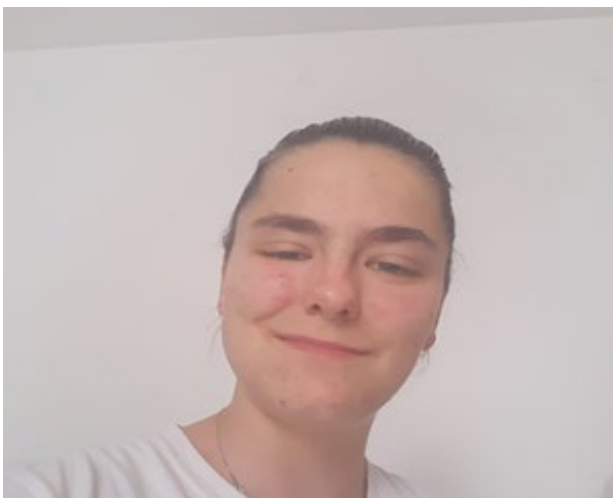
Sara Marinković

Josipa Mihovilović

Maja Petek

Paola Petek

Ivo Trutanić

TURISTIČKO-HOTELIJERSKI KOMERCIJALIST

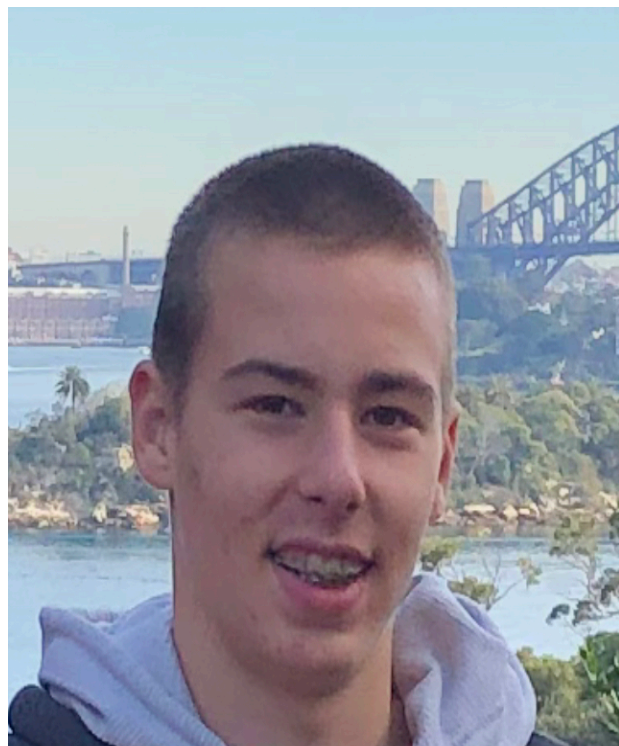
Marijana Marić, prof.

Andrea Arković

Dario Litović

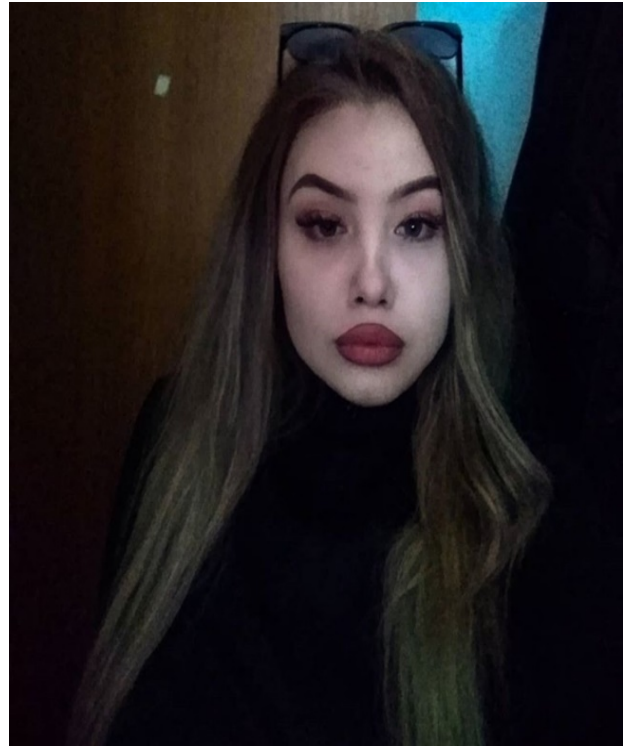

Frane Radić

Blanka Rajčević

Matea Šošić

Ozana Pavlović

Josip Štambuk

Nedostaju slike maturanata:

Jure Brizića, Nikole Michieli-Tomića, Petra Novakovića, Phillipa Davida Panića,
Kristine Plastić, Kristiana Trutanića i Bepa Vrsalovića

Profesori Srednje škole Bol u škol. godini 2019./2020.

Ljubica Kusanović
Ana Ursić
Rovena Trivanović
Ankica Okić
Ada Seferagić
Maja Novak
Petra Kokeza
Antonela Bošković
Boško Botica
Ivana Lovreković Bonačić
Branko Karmelić
Milan Škrbić
Lucija Carević Brešković
Karmen Jakšić
Marijana Marić
Sanja Petrušić
Frančeska Mladinić
Ivana Radolfi
Ivana Zaninović Vailati
Keti Martinić
Brigita Bačić
Vesna Kovačević
Ines Kraljević

Leo Vrandečić
Vinka Trevižan Ljubomirac
Olga Vladilo
Matea Klanac
Stjepana Fistanić
Deni Bjelobradić, odgajatelj

Sani Bodlović, ravnateljica

Amalija Ivelić, tajnica /Dajana Bančić
Kašljević
Vinka Arbunić, voditelj računovodstva
Leo Lalić, domar
Karmen Marinković, spremačica
Ivan Kačić Barišić, knjižničar
Nino Nižetić, kuhar
Marko Ujčić, kuhar
Clea Denich, noćni pazite

Od kolijevke pa do groba najljepše je đačko doba

«Lagodnost, opuštenost, pa i zabava, spava svoj duboki san u samoj riječi **škola**. Naime, grč. **skhole** prvotno je značilo **slobodno vrijeme, odmor, rasonodu**, a potom sve **ono što se radi u slobodnom vremenu**. Kako su stari Grci, a potom i Rimljani, smatrali da je slobodno vrijeme **bez učenja razgovora i rasprave** izgubljeno utaman, to su takvi sadržaji sve više poprimali obvezujući karakter kad bi se više mudrih glava našlo na okupu. U takvim razgovorima brusilo se mišljenje i izražavanje, pa su te rasprave počeli pratiti i mlađi da što god nauče od starijih. I tako se znanje (i poticaj da se ono stekne) prenosilo s koljena na koljeno. Kad je broj takvih slušača narastao, osnovna znanja i vještine počeli su se sustavno i planski prenositi na mlađe i tako je nastala ustanova kroz koju smo svi (više ili manje) prošli.»

(Moja draga škola, Nives Opačić)